

[Christophersen.]

også løser vore omkostningsproblemer. Det var det, jeg kaldte for en nøjsom betragtning, for hvordan man end vender og drejer det, så vil en gennemførelse af forslaget ud over at have den positive virkning, at man undgår en konflikt, og en sådan ønsker venstre også at undgå, jo unægtelig have den negative virkning, at vi i 1975 får lønstigninger på 15-16 pct. Det kan man regne med under den forudsætning, at vi, som denne regering jo selv forventer det, får 2 dyrtidsportioner til september.

Derfor må jeg sige, at jeg synes, man skal være forsigtig med ligesom at stille sig tilfreds med denne indsats over for omkostningsudviklingen, som ligger i disse forslag. Det var også baggrunden for, at jeg på mit partis vegne sagde, at vi var parat til at samarbejde, ikke bare om løsning af det helt akutte problem med konflikten, men om tilrettelæggelse af en egentlig indkomstpolitik. Det får vi jo lejlighed til i de kommende par dage at drøfte nærmere, men det var fra vores side ment som en venlig bemærkning.

Jeg kan forstå, at statsministeren og de øvrige medlemmer af regeringen, der har været heroppe, snarere har følt sig noget skuffede over, at vi ikke tillagde deres forslag mere langsigtede virkninger, men denne skuffelse kan vi altså ikke afhjælpe. Vi tror ikke på, at det her er løsningen på vore omkostningsproblemer. Det kan være løsningen på et akut konfliktproblem, men det er ikke løsningen på omkostningsproblemet. Det fører så til det, som både finansministeren og handelsministeren ligesom gjorde nogle indvendinger imod, at så bliver det jo så meget desto mere nødvendigt at bruge andre sider af den økonomiske politiks virkemidler, for hvis man ikke vil gøre mere ved omkostningsudviklingen end det, man her lægger op til, så er det efter vores opfattelse klart, så får vi ikke den forbedring af konkurrenceevnen, der er nødvendig, hvis vi skal klare vores valutaproblemer. Så har vi ikke råd til på andre områder at stimulere forbrug og beskæftigelse, så har vi ikke råd

til i det omfang, som handelsministeren måske gerne ville have det, at gennemføre hans erhvervsforslag, vi har ikke mulighed for i det omfang, finansministeren godt ville det, at begrænse besparelserne.

Det er ikke noget, jeg opstiller som krav eller betingelser for venstre, men jeg anfører bare, hvordan tingene rent faktisk hænger sammen. Man skal jo ikke spare af hensyn til os. Man skal ikke undlade at gennemføre handelsministerens forslag af hensyn til os, men vi kan alle sammen — også regeringen — blive anbragt i den situation, at realiteterne forhindrer den i at føre en bestemt politik på ét område, hvis den afviser at føre den nødvendige politik på et andet område.

Det var det, jeg ønskede at påpege. Nu må vi jo så under udvalgsarbejdet have belyst: hvad fører alt det her til på omkostningsfronten? Vi har altså vores ganske sikre opfattelse af, at det fører til noget meget utilstrækkeligt, og det var baggrunden for de bemærkninger, jeg kom med, om, at vi i denne situation måske kunne få noget bedre ud af det, men det skal der naturligvis to parter til.

Glistrup (FP):

Det forekommer mig at være med rette, hr. Christophersen nu netop så stærkt har fremhævet og gentaget fra sit første indlæg, at det, vi står og behandler her i dag, de socialdemokratiske forslag, hænger nøje sammen med, hvordan man tilrettelægger den finanslov, der skal være vedtaget inden denne måneds udgang. Det forekommer mig i og for sig også at være med rette, hr. Christophersen nu for anden gang siger, at hvis man virkelig gennemfører forslagene sådan nogenlunde, som socialdemokratiet har fremsat dem, så bliver virkningen den på finansloven, at så må der spares mere, end man måske ellers kunne regne med, og man må altså gå ret vidt med hensyn til besparelserne.

Men jeg kan ikke lade være med at sammenholde det med, hvad der også er blevet sagt 2 gange fra den anden side i salen, af